

ਚਾਰ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਅਵਤਾਰ

ਚਾਰ ਯੁਗ, ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਇਕ ਚੌਕੜੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ੧੦੯ਵੀਂ ਚੌਕੜੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮਾਲਾ ਜਾਂ ਸਿਮਰਨੀ ਦੇ ਮਣਕਿਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਲਜੁਗ ਇਹਨਾਂ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ ਯੁਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਵਾਜਬ ਹੈ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿਚ ੯੯ ਮਣਕੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਮਣਕਾ ਥੱਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਲਾ ਦਾ ਮੁੱਢ ਅੰਜੀਲ (ਬਾਈਬਲ) ਦੀ ਇਕ ਬੁਝਾਰਤ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਸੌ ਭੇਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬੜੀ ਮੋਟੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਨੱਖੀ ਭੇਡ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਭੇਡ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੇਡ ਪਾ ਕੇ ਬੇਹਦ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ੯੯ ਭੇਡਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਬੁਝਾਰਤ ਵਿਚ ੯੯ ਭੇਡਾਂ ਦੇਵਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿਚ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਇਕ ਮੋਟੀ ਅਤੇ ਬੇਹਦ ਸੁਨੱਖੀ ਭੇਡ, ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬੇਹਦ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਚੌਕੜੀ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਧੌਲੇ ਬਲੁਦ ਨੰਦੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਨੰਦੀ ਬਲੁਦ ਦੀਆਂ ਚਾਰੇ ਹੀ ਲੱਤਾਂ ਕਾਇਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਤਿੰਨ, ਦੁਆਪਰ ਵਿਚ ਦੋ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੀ ਲੱਤ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੰਦੀ ਧਰਮ ਦੇ ਬਲੁਦ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਲੱਤਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ।

੧. ਸ਼ਰਮ:- ਇਹ ਧਰਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਆਕਤ, ਪਦ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਰਮ ਜਾਂ ਹਇਆ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਧਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬੇਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਹਇਆ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਆਦਮੀ ਨੂੰ “ਨਮਕ-ਹਰਾਮੀ” ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ "੧੨

ਕਾਮਿਆਂ" ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਚੇਲੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਨੂੰ “ਧਰਤੀ ਦਾ ਲੂਣ” ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਨਮਕ-ਹਰਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਮਿੱਧੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ (ਮੱਤੀ ੫-੧੩)। ਭਾਵ ਕਿ ਬੇਸ਼ਰਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਗਰੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਵੋ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਅਮਨ ਚੈਨ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰਮ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ:-

ਸ਼ਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੋਇ ਛਪਿ ਖਲੋਏ॥
ਕੂੜ ਫਿਰੇ ਪਰਧਾਨ ਵੇ ਲਾਲੋ॥

ਮਨ ਹਾਲੀ ਕ੍ਰਿਸਾਨੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ਰਮ ਪਾਣੀ ਤਨ ਖੇਤ॥
ਨਾਮ ਬੀਜ ਸੰਤੋਖ ਸੁਹਾਗਾ ਰੱਖ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸ॥

ਭਾਵ ਕਿ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕ ਬੇਸ਼ਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਬਿਨਾਂ ਧਰਮ ਦੀ ਖੇਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਾਉਥ ਇੰਡੀਆ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨਾਂ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਪਿਓ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਖਾਨਦਾਨ ਨੂੰ ਉਲਾਮੂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਰਿਸ਼ਵਤ ਘਟ ਅਤੇ ਉਨਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਭਗਤ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦਾ ਢੰਡੋਰਚੀ ਮਸੀਹ ਠੋਮਸ ਹੀ ਕਾਫੀ ਸੀ।

੨. ਸੱਚ:- ਇਹ ਧਰਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲਿਆਕਤ, ਪੌੜੀ, ਪਦ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਹੈ। ਇਹ ਵਸਤੂ ਦਿਲ ਦੇ ਸਾਫ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ “ਸੱਤਿ” ਦੀ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਸੱਚ ਆਦਮੀ ਹੀ ਸੱਤਿ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾਏ ਉਹ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਮਨ ਦੀ ਤੀਜੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਪੇਖਿਆ ਜਾਏ ਉਹ ਸੂਖਮ (ਸੂਖਸ਼ਮ) ਰੂਪੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੱਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਵੀ “ਦੇਖੀ ਦਾ” ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰਿਕ ਸਿਖਿਆ

ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੱਤਿ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਰਾਹੀਂ ਸੂਖਮ ਮਨ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਮਨ ਦੀ ਤੀਜੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਹੀ “ਪੇਖੀ ਦਾ” ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲਬਾਣੇ ਨੇ ਪੇਖ ਕੇ ਨਕਲੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੁੱਝੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ “ਸੱਤਿ” ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿਚ ਪੰਡਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੇ ਸਬਕ ਮੂਰਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ “ਸੱਤਿ” ਦੇ ਸਬਕ ਕਥਾ ਰਾਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ “ਹਰੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਮਨ ਚੈਨ (ਬਹਿਸ਼ਤ), ਕਿੰਗਡਮ ਆਫ਼ ਹੇਵਨ, ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨ ਦੇ ਸੁਜਾਖਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਤਿ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ “ਰਾਮ ਰਾਜੇ”, ਰੌਇਲ ਕਿੰਗਡਮ ਆਫ਼ ਗਾਡ, ਵਲ ਪ੍ਰੇਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ “ਬਹਿਸ਼ਤ” ਤਨ ਜਾਂ ਮੁਲਕਾਂ ਸਬੰਧੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ “ਰਾਮ ਰਾਜੇ” ਮਨ ਜਾਂ ਦਿਲਾਂ ਸਬੰਧੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸੱਤਿ ਬਿਨਾਂ ਅੰਧ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਤਿ ਪੱਕੇ ਈਮਾਨ ਸੰਤੋਖ ਦੀ ਵੀ ਨੀਂਹ ਹੈ। ਸੱਚ ਨੂੰ ਕੱਚਾ ਈਮਾਨ ਵੀ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਦ ਮਰਿਆਦਾ ਸੱਚ ਹੈ ਪਰ ਸੱਤਿ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਰਾਮ ਜਾਂ ਹਰਿ ਦੀ ਪੱਕੀ ਬਾਣੀ ਸੱਤਿ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਕੱਚੀਆਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ। ਪਰ ਸੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸੱਤਿ ਨਾ ਪਾਉਣ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ “ਕੁੰਜੀ” ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ:-

ਆਪ ਬੀਚਾਰੇ ਸੁ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ॥
 ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥
 ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ॥
 ਨਾਨਕ ਇਹ ਲੱਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ॥

੩. ਸੰਤੋਖ:- ਇਹ ਧਰਮ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪੌੜੀ, ਲਿਆਕਤ, ਪਦ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਹੈ। ਇਹ ਦਿਲ ਦੇ ਸਾਫ਼ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਆਦਮੀ ਹੀ ਸੰਤੋਖੀ

ਹੋਣ ਕਰਕੇ “ਸੱਤਿ” ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਚ ਨੂੰ ਕੱਚਾ ਈਮਾਨ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੰਤੋਖ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਈਮਾਨ ਕਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖੀ ਆਦਮੀ ਹੀ ਪੱਕੇ ਈਮਾਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਰਬੀ ਵਿਚ “ਮੁਸਲਮਾਨ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਏਦਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪੱਕੇ ਈਮਾਨ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਕ ਅਤੇ ਸਾਫ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ “ਰਹਿਮ” ਨਾਲ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਲੁੱਟਦਾ ਪੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਤੁਕ ਹੈ:-

ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੋਮ ਦਿਲ ਹੋਵੇ॥
ਅੰਤਰ ਦੀ ਮਲ ਦਿਲ ਤੇ ਧੋਵੇ॥

ਦਿਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਲਈ ਨਾਮ ਐਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਤਨ ਦੀ ਸਫਾਈ ਲਈ ਪਾਣੀ। ਇਸ ਹੀ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਲਈ ਗੰਗਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਵਾਲੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਨਹਾਉਣਾ ਇਕ ਮਹਾਨ ਤੀਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿੱਖ ਲਈ ਸਾਧੂ ਦੀ ਧੂੜ ਭਾਵ ਕਿ “ਨਾਮ” ਨਾਲ ਨਹਾਉਣਾ ਮਹਾਨਤਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤੁਕ ਹੈ:-

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਸਬਦਿ ਸੱਤਿਗੁਰ ਰਾਜੇ॥
ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪੜਦੇ ਸਭਿ ਕਾਜੇ॥

੪. ਦਇਆ:- ਇਹ ਧਰਮ ਦੀ ਤੀਜੀ ਪੌੜੀ, ਲਿਆਕਤ, ਪਦ ਜਾਂ ਵਸਤੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਨਾਲ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਅੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਮੱਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵਿਚ ਨਿਖੇੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਤੁਕ ਹੈ:-

ਬਾਲ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਵਸਤੂ ਪਈਓ॥
ਸੱਤਿ ਸੰਤੋਖ ਵੀਚਾਰੋ (ਬੁੱਝੋ)॥

ਤੀਜੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ “ਦਇਆ” ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਈ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ:-

ਜਿਤੁ ਕਾਰਜਿ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ॥
ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ ਏਕੋ ਸੋਇ॥
ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹੋਇ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਨਾਵਉ॥
ਸਫਲ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਉ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਕਮਾਵੈ, ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸਭ ਹੋਇ ਰੇਣਾ, ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸੁਚਿ ਸੰਤਨ ਤੇ ਇਹੁ ਮੰਤੁ ਲਈ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਮਨਹੁ ਪਛਾਨਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਸਗਲੀ ਸੋਝ ਪਈ॥

ਇਸ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਪਹਿਲੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਜੈਰੂਸ਼ਿਲਮ ਵਿਚ ਪੱਧਰੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ੨੦ ਸੰਨ ਵਿਚ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ, “ਹੋਲੀ ਆਫ ਹੋਲੀਇਸਟ”, ਵਿਚ ਇਕ ਥੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ “ਸੀਟ ਆਫ ਮਰਸੀ” ਜਾਂ ਰਹਿਮ ਦਾ ਥੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਰੱਬਾਈ (ਪੰਡਿਤ) ਸਾਲ ਵਿਚ ਇਕ ਵਾਰ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਜਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗੁਨਾਹ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਪਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਰੱਬਾਈ ਹੀ ਉਸ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਰਦਾ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਮਰਨ 'ਤੇ ਉਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤਾਈਂ ਫੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ “ਨਾਮ”, ਜਿਸ ਨੂੰ “ਗੋਸਪਲ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ

ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧਾ ਰਾਮ ਤੋਂ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ ਪਾਓ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦਿਲੀ ਨਾਲ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਵਿਚ ਸਿੱਧੇ ਜਾਓ। ਰਹਿਮ ਦੇ ਬੜੇ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੀ ਤਾਂ ਅਸਲੀ ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਬੜਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਹਿਮ ਹੈ ਉਸ ਆਦਮੀ ਵਿਚ ਰਾਮ ਅੱਲ੍ਹਾ (ਰਾਮਲੂ) ਵਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਮੱਕਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ। ਰਾਮ ਦੀ ਨਗਰੀ ਨੂੰ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਰੌਇਲ ਕਿੰਗਡਮ ਆਫ ਗਾਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਬਹਿਸ਼ਤ (ਕਿੰਗਡਮ ਆਫ ਹੇਵਨ) ਦੇ ਵਾਂਗ ਬਾਹਰ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ।

ਹੁਣ ਜਿਹੜੇ ਰਾਮ ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, “ਨਿਸ਼ਾਨ”, ਭਾਵ ਕਿ “ਸਨਜ਼ ਆਫ ਗਾਡ”, ਭਗਤ, ਸੇਂਟ, ਆਦਿ ਵੀ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਵਾਂਗ ਕਾਲ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਪਿਓ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਭੇਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਭਾਵ ਕਿ ਆਪਣੇ ਭੇਦ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ਮੁਕਤੀ, ਮੋਖ, ਨਜ਼ਾਤ, ਜਾਂ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਇਆਵਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਸਾਧੂਆਂ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਆਦਮੀਆਂ (ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਭਾਣੇ ਚਲਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਣ ਭਾਵ ਕਿ ਸੁਹਾਗਣ। ਇਹ ਜਿਸਮਾਂ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤਾਂ ਹੋਣ) ਦਾ ਮਛੇਰਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਕਾਂ ਹਨ:-

ਧੌਲ ਧਰਮ ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤ (ਨਿਸ਼ਾਨ)॥

ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ॥

ਸਾਕਤ ਨਰਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ॥

ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਬਿਨੁ ਆਈਐ ਜਾਈਐ॥

ਉਪਰ ਵਾਲੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪਦ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਚੌਥੇ ਪਦ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਪਦ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਰਾਮ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਉਹ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੱਤਿ ਹੀ ਸੱਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰਿ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਲਤੀ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਪਦ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਕਰਤਾਰ ਵਾਂਗ ਅਭੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਇਨਸਾਨੀ ਦਨਾਈ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦੀ ਦਨਾਈ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ:-

ਤੂੰ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਉਥਾ ਪਦੁ ਪਾਇ॥
ਤੀਨਿ ਬਿਆਪਹਿ ਜਗਤ ਕਉ, ਤੁਰੀਆ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥

ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ॥

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾਂ ਲਖ ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥

ਹੁਣ ਚੌਹਾਂ ਯੁੱਗਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇੰਜ ਹੈ:-

੧. ਸੱਤਿ ਯੁਗ:- ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਧਰਮੀ, ਭਾਵ ਕਿ ਸ਼ਰਮਸਾਰ, ਸੱਚੇ, ਸੰਤੋਖੀਏ ਅਤੇ ਦਇਆਵਾਨ ਲੋਕ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਅਧਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰੱਬਾਈ ਦਾ ਰੱਬ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਅੱਲ੍ਹਾ, ਹੀ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਧੌਲੇ ਬਲੁਦ ਦੀਆਂ ਉਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਚਾਰੇ ਲੱਤਾਂ ਕਾਇਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਦੁਬਿਧਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਮਾਇਆ, ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ, ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਇਸ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਸਾਰੀ

ਦੁਨੀਆ ਇੱਕ-ਮਿੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਏ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਮਾਇਆ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਯੁਗ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ:-

ਸੱਤਿਜੁਗਿ ਸਚੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥
ਘਰਿ ਘਰਿ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ॥

ਸੱਤਿਜੁਗਿ ਧਰਮੁ ਪੈਰ ਹੈ ਚਾਰਿ॥

ਇਸ ਯੁਗ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ “ਵਾਸ ਦੇਵ” ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਸਰੂਪ ਵਾਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਯੁਗ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਯੁੱਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਨਕੰਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਥੇ ਤਾਈ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਕਮਾਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਇਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸੱਤਿ ਯੁਗ ਵਿਚ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਸਾਲ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਯੁਗ ਦੇ ਲੋਕ ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਸੱਤਿ ਸੰਗੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਵੇਦ ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਸੱਤਿ ਸੰਗੀ ਦਿਲੋਂ ਲਾ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

੨. ਤ੍ਰੇਤਾ ਯੁਗ:- ਜਦੋਂ ਆਮ ਲੋਕ ਬੇਰਹਿਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਦੁਬਿਧਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਯੁਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਆਮ ਲੋਕ ਸ਼ਰਮਸਾਰ, ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਨਹੀਂ। ਧਰਮ ਦੀ ਚਮਤਕਾਰ ਵੀ ਦੋ ਤਿਹਾਈ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਏਨੇ ਬੇਰਹਿਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਛਮਣ ਨੇ ਸਰੂਪਨੱਖਾ ਦਾ ਨੱਕ ਵੱਢ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਨੇ ਲੋਕ ਲੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਨਹਿਲੇ 'ਤੇ ਦਹਿਲਾ ਠੋਕਿਆ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਰ ਇਹ ਸੁਰਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਿਰਫ਼ ਕਲਜੁਗ ਹੀ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸੁਰਤੀ, "ਹੋਲੀ ਸਪਿਰਿਟ", ਨਾਲ ਚੱਲੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ "ਨਾ ਨੱਕ" ਤੋਂ ਪਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ ਇਸ ਲਈ ਸੌਖਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਲੋਕ ਧਾਰਮਿਕ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਬੜੇ ਹੀ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਪੱਕਿਆਂ ਨੂੰ "ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਦੇਵੀਆਂ" ਆਖੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਰਤੀ ਬਿਨਾਂ ਮਰਿਆਦਾ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਪਖੰਡ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਏਥੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਖੰਡ ਹਨ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਦਸਤੂਰਾਂ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹੀ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਏਥੇ ਤਾਈਂ ਕਿ ਜੇ ਪੂਜਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, "ਸਾਬਥ", ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਅੱਗ ਵੀ ਲਗ ਜਾਏ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਰੱਬਾਈ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਬੁਝਾਉਂਦੇ ਤਕ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਰਾਜੇ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਪੰਡਿਤ ਫਿਰ ਸੁਰਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਵੀ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿਚ ਅਮਨ ਚੈਨ ਰਾਜ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਭਾਵ ਕਿ "ਸੁਰਤੀ" ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਡਿਤ ਜਾਂ ਰੱਬਾਈ ਨੂੰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਰੱਬਾਈ ਨੂੰ ਇਕ ਹੁਕਮਰਾਨ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੱਬਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਲਾਲਚੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਨਾ ਆਪ ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਵੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਹੀ ਵੜਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ "ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੀ ਚਾਬੀ" ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਕਾਮਿਆਂ (ਚੇਲਿਆਂ) ਵਿਚੋਂ ਇਕੋ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਲ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਪਰ ਬੇਸੁਰਤ "ਇਕੀਜਾ" ਚੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਫਿਰ ਜ਼ਿਕਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਸੁਰਤੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਮ ਲੋਕ ਸਿਆਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦੇ ਸਬਕਾਂ ਲਈ ਭਾਈਚਾਰਕ ਮਰਿਆਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅਵਤਾਰ ਸ਼੍ਰੀ

ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਆਏ ਸਨ। ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਕਦਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਆਣਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੂਰਖਾਂ (ਦੁਆਪਰ ਜੁਗ) ਜਾਂ ਬੇਈਮਾਨਾਂ (ਕਲਜੁਗ) ਵਿਚ ਨਹੀਂ।

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਾਮ ਦੇ ਚੰਦ ਸਨ। ਰਾਮ ਉਹ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਰਨ ਉੱਤੇ ਕਹੀਦਾ ਹੈ, “ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੱਤਿ” ਹੈ। ਭਾਵ ਕਿ ਜਿਸਮ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਆਏ ਸਨ, ਉਹ ਰਾਮ (ਸੂਰਜ) ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਲਿਸ਼ਕਾਰਾ (ਚੰਦਰ), ਅਕਸ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੰਜ ਸਮਝੋ ਕਿ ਜਿਸਮ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ, ਰਮਾਇਣ, ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨਾਮੁ ਹੈ।

ਵੇਦਾਂ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸੋ ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ ਕੂੜੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ॥

ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਿਡਲ ਈਸਟ ਜਾਂ ਅਰਬ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਜੀ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਵਾਲਾ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇੱਟ ਦਾ ਜੁਆਬ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇਈਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਯੁਗ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ:-

ਤ੍ਰੇਤੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਇਕ ਚੂਕੀ॥
ਤੀਨਿ ਚਰਣ ਇਕ ਦੁਬਿਧਾ ਸੂਕੀ॥

ਤ੍ਰੇਤੇ ਇਕ ਕਲ ਕੀਨੀ ਦੂਰਿ॥
ਪਾਖੰਡੁ ਵਰਤਿਆ ਹਰਿ ਜਾਣਨਿ ਦੂਰਿ॥

ਹਰਿ ਸੁਰਤੀ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਲਕੀਰ ਦੇ ਫਕੀਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹੋ ਹੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਆਮ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੂਸਾ ਜੀ ਨੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ - ਮੱਤੀਂ 19:7-8, ਉਨ੍ਹਾਂ (ਫਾਰਸੀਆਂ) ਨੇ ਉਸ (ਈਸਾ ਜੀ) ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਫੇਰ ਮੂਸਾ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।” ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਖਤ ਦਿਲੀ (ਬੇਰਹਿਮੀ) ਦੇ ਕਾਰਣ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਮੁੱਢੋਂ (ਸੱਤਿ ਯੁਗ ਵਿਚ) ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।”

ਦਇਆ ਦੇ ਅੰਗ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲੋਕ ਯੱਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਯੁਗ ਦੇ ਮੁੱਖੀ ਕਰਤਾ ਧਰਤਾ ਲੋਕ “ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ” ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਹੀ ਘਰ, ਰਾਜਾ ਦਸ਼ਰਥ ਦੇ, ਜਨਮ ਲਿਆ। ਇਸ ਯੁਗ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ “ਪੁੱਤ ਜੰਮਣ ਖਤਰਾਣੀਆਂ ਕੋਈ ਕੋਈ ਬਾਹਮਣੀਆਂ”। ਇਸ ਯੁਗ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਸਿਆਣੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਪਾਂਡਵਾਂ ਵਾਂਗ ਰਾਜਸੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਭਾਈਚਾਰਕ ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਸੀ ਕੰਮ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦੇ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜਸੀ ਵਰਨ ਦਾ ਨਾਉਂ ਵੀ “ਖਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ” ਹੀ ਪੈ ਗਿਆ। ਜਾਂ ਇੰਜ ਸਮਝੋ ਕਿ ਖਸ਼ੱਤਰੀ ਵਰਨ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦਨਾਈ ਦਾ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਜ਼ਾਮਨ ਹੈ।

ਲੰਕਾ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਾਵਣ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕਾਮਲ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਦਸੇ ਹੀ ਅੰਗ ਪੂਰੇ (ਹਰੇ) ਸਨ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋਕ ਲੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਹੀ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਰਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸ਼੍ਰੀ

ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਧੋਬੀ ਦੇ ਮਿਹਣੇ ਵਜੋਂ ਲੋਕ ਲੱਜ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਸੀਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਰਿਆਦਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਬੇਸਮਝ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿਚ ਅਵਤਾਰ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਕਿਤੇ ਲੋਕ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਣ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਦੁਨਿਆਵੀ ਆਦਮੀ ਚੋਥੇ ਪਦ ਦੇ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਵਿਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਖੇ ਵਿਚ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਕਿੰਗ ਡੇਵਿਡ ਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਕਾਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਲੋਕ ਦੂਸਰੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕਾਮ ਬੜੇ ਫਖਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਇਕ ਘੁਮਿਆਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਰਾਦਰੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਇਕ “ਰੁੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ” ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੱਤਰੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ “ਅਰੋੜਾ” ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਅੱਜ ਤਕ ਵੀ ਅਰੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੱਤਰੀ ਘਟੀਆ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਅਰੋੜਿਆਂ ਨੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਿਆਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੰਤੋਖ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

੩. ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ:- ਇਸ ਯੁਗ ਦੇ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਨਾ ਸੰਤੋਖੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਹਿਮ ਦਿਲ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦੀ ਇਕ ਤਿਹਾਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਯੁਗ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ:-

ਦੁਆਪੁਰਿ ਧਰਮਿ ਦੁਇ ਪੈਰ ਰੱਖਾਏ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਦੂਜੈ ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ॥
ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੇ ਜਾਣਹਿ ਦੋਇ॥

ਦਇਆ ਦੁਆਪੁਰਿ ਅਧੀ ਹੋਈ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ॥

ਹੁਣ ਸੱਚ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਵੀ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸੰਤੋਖੀ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ “ਨਾਮ” ਦੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਲੀ ਸੁਰਤੀ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਯੁਗ ਦੇ ਮੁਖੀ “ਯਾਦਵ ਕੌਮ” ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੂਰਖ ਸਨ। ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ “ਮੂਰਖਾਂ ਦਾ ਯੁਗ” ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤ੍ਰੈਤਾ ਯੁਗ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਯੁਗ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਯੁਗਾਂ ਵਿਚ ਬੇਈਮਾਨ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਆਣੇ ਪੰਡਿਤ ਆਪ ਹੀ ਨਾ ਬੇਈਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਣ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।

ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੂਰਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪ ਦੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਲੋਕ ਸਿਰਫ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਭਰਮੀ ਅਤੇ ਵਹਿਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪੰਡਿਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਵੀਤ ਆਦਿ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਬੇਸੰਤੋਖ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਕੌਰਵਾਂ ਦਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪੰਜ ਪਿੰਡ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਸੀ ਹਾਲਾਂ ਕਿ ਕੌਰਵ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਹੀ ਪਿਓ ਨੇ ਪਾਲੇ ਪੋਸੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵਾਂ ਨੇ ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਲੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤੇ। ਭਾਵ ਕਿ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਅਜ਼ਮਾਈ ਅਤੇ ਜੁਏ ਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸੇ ਹੀ ਜੁਏ ਦੀ

ਬਾਜ਼ੀ ਵਿਚ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਸਾਂਝੀ ਤੀਵੀਂ ਦਰੋਪਤੀ ਵੀ ਹਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮੂਰਖ ਕੌਰਵਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਆਮ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀ ਪਰ ਯੁਗ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਧਰਮੀ ਮੂਰਖ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਪਤ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਬਚਾ ਲਈ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹੀ ਪਤ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਸਬੂਤ ਹੈ।

ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰੂਪ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕਿਰਨ ਅਤੇ ਬਲਦੇਵ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦੇਵਤਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੂੰ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਆਸੀ ਮੁੱਖੀ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰੂਪ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ “ਗੋਬਿੰਦਾ” ਵੀ ਆਖਦੇ ਸਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਪ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲਸੇ ਰੂਹਾਨੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਮਨਮੁਖ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਵਾਂਗ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਾਜ ਪਿੱਛੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਵੀ ਪਵੇਗੀ।

ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਸਿਆਸੀ ਮੁੱਖੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਿਆਸੀ ਇਨਸਾਫ ਲਈ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਅਰਜਨ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਖ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਈਚਾਰਕ ਸਬੰਧੀ ਸਬਕ ਹੀ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਰਾਜਸੀ ਝਗੜੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸੁਲਝਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਰਾਜਸੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਸਬਕ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਦਾ ਰੂਪ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਭਾਈਚਾਰਕਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤੇ ਕੌਮ ਘਾਤਕ ਨਾ ਬਣ ਜਾਏ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਪ ਸੱਤ ਪੁਸ਼ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਉੱਤਰਦਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ

ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਲੈਣਾ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮ ਰਾਮ ਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਲੜਾਈ ਧਰਮ ਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਭਾਈਚਾਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਸੁੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਕਈ ਲੋਕ ਇਨਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹੋਇਆਂ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਪੱਖ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਰਾਮ ਤੋਂ ਵੀ ਬੇਮੁਖ “ਹਰਾਮੀ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਦੇ “ਨੀਤੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸ਼ਿਵ ਜੀ” ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਅਵਤਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਯੁਗ ਦੇ ਮੁੱਖੀ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੂਰਖ ਯਾਦਵ ਪੰਡਿਤਾਂ ਤੋਂ ਸਿਆਣਿਆਂ ਵਾਲਾ ਸਿਆਸੀ ਗਿਆਨ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿਆਸੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਬਕ ਅਮਲੀ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ “ਭਗਵਦ-ਗੀਤਾ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ੩੫ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਕਲਜੁਗ ਅਰੰਭ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਮ ਲੋਕ ਸਿਰਫ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸੱਚ ਧਰਮ ਦੀ ਆਖਰੀ ਲਿਆਕਤ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਾਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਸੱਚ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਨਾ ਇਨਸਾਫ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਠੱਗਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਆਮ ਹੈ। ਸੱਚ ਧਰਮ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦਾ ਕਹਿਤ, “ਕਾਲ”, ਅਤੇ ਅੰਧੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਪਾਂਡਵ ਮੂਰਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾ ਪਈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਕਲਜੁਗ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਸੁਪਨੇ ਆਉਣਗੇ ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਦੱਸਣਾ।

ਪਹਿਲੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਇਕ ਧੌਲੇ ਹੰਸ ਦੇ ਪਰਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਹੋਏ ਨੇ ਵੇਦ ਮੰਤਰ ਪਰ ਉਹ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਮੁਰਦਾ ਆਦਮੀ। ਇਸ ਦਾ ਹੱਲ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ “ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ” ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ (ਧੌਲੇ ਹੰਸ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਮੋਤੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ) ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਪਖੰਡੀ ਮੱਕਾਰ ਬਣ ਕੇ ਮਾਖਿਉਂ ਮਿੱਠਾ ਕੂੜ ਬੋਲ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਮੂਰਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਰਵਾਉਣਗੇ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇੰਡੀਆ, ਲੈਬਨਾਨ, ਇਰਾਨ, ਆਦਿ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧੀਕ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਦੇਖੋਗੇ। ਪਖੰਡੀ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਬਾਬੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਵੀ ਉਸਤਾਦ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਲੁਟ ਦਾ ਮਹਾਂ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੂਰਾ ਹੱਜ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਤੁਕ ਹੈ:-

ਗੁਰਿ ਪੀਰ ਹਾਮਾਂ ਤਾਂ ਭਰੇ ਜਾਂ ਮੁਰਦਾਰ ਨਾ ਖਾਏ॥

ਕੂੜ ਮਿੱਠਾ ਕੂੜ ਮਾਖਿਉਂ ਕੂੜ ਡੋਬੇ ਪੂਰ॥

ਭਾਵ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦੇ ਲੋਕ ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮੱਕਾਰੀ ਵਿਚ ਮਾਖਿਉਂ ਮਿੱਠੇ ਕੂੜ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਆਮ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਮੁੱਖੀ ਜਥੇਦਾਰ ਕੂੜਿਆਰਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਮਰਨਗੇ।

ਦੂਸਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਗਾਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵੱਛੇ ਨੂੰ ਚੁੰਘ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ “ਖਸ਼ਤਰੀ ਵਰਨ” ਦੇ ਅਫਸਰ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸੱਚੇ, ਸੰਤੋਖੀ, ਅਤੇ ਸਿਆਣੇ ਲੋਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਬੇਈਮਾਨ ਅਤੇ ਲੋਭੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪਰਜਾ ਦਾ ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰੀ ਨਾਲ ਖੂਨ ਪੀਣਗੇ। ਤੁਕ ਹੈ:-

ਕਲਿ ਕਾਤੀ (ਛੁਰੀ) ਰਾਜੇ ਕਸਾਈ, ਧਰਮੁ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ॥
ਕੂੜੁ ਅਮਾਵਸ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ ਕਹ ਚੜਿਆ॥
ਹਉ ਭਾਲਿ ਵਿਕੁੰਨੀ (ਵਿਆਕੁਲ) ਹੋਈ, ਆਧੇਰੈ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ॥
ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਦੁਖੁ ਰੋਈ, ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਗਤਿ ਹੋਈ॥

ਤੀਸਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਪਾਣੀ ਦੇ ਤਲਾ ਵਿਚ ਕਾਲੇ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਗੋਲੇ ਡਿਗ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਕਪਾਹ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਗੋਲੇ ਡੁੱਬਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਪੱਥਰ ਤਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ “ਵੈਸ਼ ਵਰਨ” ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬੇਈਮਾਨੀ ਧਾਰ ਕੇ ਤਜਾਰਤ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਬੜੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਾਫ ਦਿਲੀ ਨਾਲ ਤਜਾਰਤ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਫੇਲੂ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਵ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਬੇਈਮਾਨਾਂ ਦਾ ਯੁਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਬੇਈਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹੀ ਚੱਲੇਗੀ ਅਤੇ ਓਹੀ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣਗੇ।
ਤੁਕ ਹੈ:-

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਸਭੁ ਸੁਆਨੁ ਹਲਕੁ ਹੈ, ਹਲਕਿਓ ਸਭਹਿ ਬਿਗਾਰੇ॥

ਚੌਥੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਚਾਰ ਖੂਹ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਦੇ ਖੂਹਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਬਲਕਿ ਦੂਰ ਦੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਜਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ “ਸ਼ੂਦਰ ਵਰਨ” ਦੇ ਭਾਈਚਾਰਕਾਂ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ (ਖੂਹ) ਏਨੇ ਕਾਬਲੇ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਦੂਰ ਦੇ ਸੱਤਿ ਸੰਗੀ ਭਾਈ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਾਵੇਂ ਖੂਨ ਜਾਂ ਕੌਮ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਾਤਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੀ ਸਕੀ ਰੱਜੀ ਪੁੱਜੀ ਭੈਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੱਗਿਆ ਉਹ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪੰਜਵੇਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਪਾਂਡਵ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਇਕ ਪਹਾੜ ਰੁੜ੍ਹਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਓਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੁੱਖ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ

ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਤਬਾਹ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਐਦਾਂ ਦੇ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਇਕ ਘਾਹ ਦੇ ਤਿਨਕੇ ਨੇ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਜ ਸਮਝਣਾ ਐਨਾ ਕਠਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ “ਸ਼ੰਕਰ ਵਰਨ” ਦੇ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਮ ਬਾਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹੱਜ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਐਥੇ ਐਨਾ ਹੀ ਦੱਸਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੂੜ ਦਾ ਪਹਾੜ ਮੰਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਮੁਰਖ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ “ਕੂੜਿਆਰਾਂ” ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੂੜਿਆਰ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਖੂਬ ਤਬਾਹੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣਨ ਵੇਲੇ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿਚ ਘਾਹ ਦਾ ਤਿਨਕਾ “ਸੱਤਿ” ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਸੱਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਇਸ ਕੂੜ ਦੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਰੋਕੇਗਾ। ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ "ਸੱਤਿ" ਲੋ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ "ਸੱਚ" ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਮੈਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਕ ਹੈ:-

ਸਚੁ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ, ਨਾਮੁ ਨਾ ਮੈਲਾ ਹੋਇ॥

ਭਾਵ ਕਿ ਸੱਚ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਵਪਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦਰਜਨ 13 ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗੇ ਭਾਅ ਹੀ ਵੇਚਦੇ ਹਾਂ, ਕਹਿ ਕੇ ਮੈਲਾ ਸੱਚ ਬੋਲ ਕੇ ਠੱਗਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੱਕਾਰੀ ਜਾਂ ਬਲਾਸਫਿਮੀ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਲੋਂ "ਰਾਮ" ਦੇ ਖਲਾਫ਼ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਪ ਜਾਂ ਸਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਾਮ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੋਣ, ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਾ ਮੈਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਯੁਗ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਨਵਾਂ ਕਪੜਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਭਾਵ ਕਿ ਨਾਮ ਰਾਮ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਸੱਚ ਤਿੰਨ ਕਾਲ ਮੈਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਤਿ ਬਿਨਾਂ ਅੰਧੇਰ ਹੀ ਅੰਧੇਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਪਾਸ ਸੱਤਿ ਦਾ ਤਿਨਕਾ ਹੈ ਉਹੀ ਸਿੱਧੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸਲ ਸੱਚ (ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦਾ ਚੰਦਰਮਾ ਭਾਵ ਕਿ ਅਸਥੂਲ ਰੂਪੀ ਮਰਿਆਦਾ) ਕੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸੱਤਿ ਹੀ ਧਰਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਸਤੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਸੱਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੱਥ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ ਪਰ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਹੱਥ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵਾਂਗ ਨਾ ਆਪ ਚੈਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਚੈਨ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਅੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਵੀ ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੰਕਾ, ਇਜ਼ਰਾਈਲ, ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦੇਖੋਗੇ।

ਪੰਜ ਪਾਂਡਵ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵਰਨਾਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਰਾਮ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਟੱਲ ਹੈ। ਪਾਂਡਵ ਬੋਲੇ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਕਲੰਕਿਤ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ ਕਰੋ। ਫਖਰ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਰਾਜ ਹੋਵੇ ਯਾਦਵਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੀ ਮਜ਼ਾਲ ਉਹ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕਰਨ? ਇਸ ਲਈ ਪਾਂਡਵ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਹਿਮਾਲਿਆ “ਸ਼ਿਵਾਲਕ ਪਰਬਤ” ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਸਮਾ ਗਏ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣ ਦਿੱਤਾ।

੪. ਕਲਜੁਗ:- ਇਹ ਯੁਗ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਚੌਕੜੀ ਵਿਚੋਂ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਲਈ ਇਕ ਮਹਾਂ ਉੱਤਮ ਯੁਗ ਹੈ। ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਪੰਡਿਤ ਮਾਇਆ ਦੀ ਖਾਤਰ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਂ ਵਹਿਮਾਂ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਸ਼ਰਮ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਾਇਆ ਨੂੰ

ਹੀ ਰੱਬ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਵੱਡੇ
ਮੱਕਾਰ ਅਤੇ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਨੇ ਮੱਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ
ਫਟਕਾਰ ਪਾਈ ਹੈ।

ਸੱਚ ਦਾ ਗੁਰੂ ਪੰਡਿਤ ਨਿਕੰਮਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਮ ਲੋਕ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ
ਕਚਹਿਰੀਆਂ ਵਿਚ ਇਨਸਾਫ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕ ਬੇ ਸੰਤੋਖੀ ਹੋਣ
ਕਰਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਦਇਆ ਵੀ
ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਔਰਤਾਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਬੁੱਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਬੇਰਹਿਮੀ ਆਮ
ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਯੁਗ ਦੇ ਧਰਮੀ ਅੰਧੇਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਲੈਂਦਾ
ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਮਨ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦਿੰਦਾ। ਇਸ ਯੁਗ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਤੁਕਾਂ
ਹਨ:-

ਕਲਿਜੁਗ ਧਰਮ ਕਲਾ ਇਕ ਰਹਾਏ॥
ਇਕ ਪੈਰਿ ਚਲੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਏ॥

ਧਰਮ ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਤੁਕਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ:-

ਖੋਟੇ ਕਓ ਖਰਾ ਕਹੈ ਖਰੇ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ॥
ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉਂ ਪਾਰਖੂ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਡਾਣੈ॥
ਸੂਤੇ ਕਉ ਜਾਗਤੁ ਕਹੈ ਜਾਗਤ ਕਉ ਸੂਤਾ॥
ਜੀਵਤ ਕਉ ਮੁਆ ਕਹੈ ਮੁਏ ਨਹੀਂ ਰੋਤਾ॥
ਆਵਤ ਕਉ ਜਾਤਾ ਕਹੈ ਜਾਤੇ ਕਉ ਆਇਆ॥
ਪਰ ਕੀ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਹੈ ਅਪੁਨੋ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ॥
ਮੀਠੇ ਕਉ ਕਉੜਾ ਕਹੈ ਕੜੂਏ ਕਉ ਮੀਠਾ॥
ਰਾਤੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਐਸਾ ਕਲਿ ਮਹਿ ਡੀਠਾ॥
ਚੇਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਹੀਂ ਦੀਸੈ॥
ਪੋਖਰੁ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੀਐ ਮਾਖਨੁ ਨਹੀਂ ਰੀਸੈ॥

ਹੁਣ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹਰ ਇਕ ਕਰਮ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੀ ਉਹੀ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਤ੍ਰੈਤਾ ਯੁਗ ਵਿਚ ਦੇਵਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (Kings of Darkness) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਡਲ ਈਸਟ ਵਿਚ ਕਿੰਗ ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਜੁੱਡਾ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ (Princes of Darkness)। ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ ਉਹੀ ਮਹਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (Emperors of Darkness)। ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿਚ ਖੱਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰਸੁੱਤਾਂ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਪੁਣਛ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਠੱਗ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਨਿਰਮਲੇ ਤਖ਼ਤ ਜਾਂ ਅਖਾੜੇ ਬਣਾਈ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਇਕੋ ਹੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੀ ਇਹਨਾਂ ਠੱਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲੀ ਨਿਰਮਲੇ ਸੰਤ “ਦਾਸ” ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸਿਆਂ ਵਾਂਗ “ਸਿੰਘ”। ਇਹ ਵੀ ਪਖੰਡੀ ਉਹਨਾਂ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਵਾਲੀਆਂ ਬਾਈ ਮੰਜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਢਕੋਂਚ ਰਚੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਉਠਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਲੋਭ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਯੁਗ ਬਾਰੇ ਤੁਕਾਂ ਹਨ:-

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਬਿਆਪਤ ਅੰਧ॥
ਲਾਗਿ ਪਰੇ ਦੁਰਗੰਧ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਬੰਧ॥

ਲੋਭੀ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਕੀਜੈ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ॥
ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਤਿਥੈ ਧੁਹੈ ਜਿਥੈ ਹਥੁ ਨ ਪਾਇ॥

ਜਿਉ ਕੂਕਰੁ ਹਰਕਾਇਆ ਧਾਵੈ ਦਹਦਿਸ ਜਾਏ॥

ਲੋਭੀ ਜੰਤੁ ਜਾਣਈ ਭਖੁ ਅਭਖੁ ਸਭ ਖਾਇ॥

ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਕਹੀਅਹਿ ਬਸੁ ਲੋਭੀ ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ॥
ਆਪਨ ਸੁਆਇ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ॥

ਸੱਤਿਯੁੱਗੁ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰੁ ਭਣੀਐ ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਤਮੋ ਯੁੱਗਾਂ ਮਾਹਿ॥
ਅਹਿੰਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ਅਹਿੰਕਰੁ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨ ਪਕੜੀਐ ਕਿਸੈ ਥਾਇ॥

ਲੋਭ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਹੱਡ ਬੀਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਕੋਈ 106 ਕਨਾਲਾਂ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੰਗਲ ਸਲਾਲੇ, ਆਦਮਪੁਰ ਵਿਚ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਚਾਰ ਟੁੱਕੜੇ ਸਨ। ਜਦ ਮੈਂ ੧੯੮੬ ਵਿਚ ਇੰਡੀਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਕੀ ਭੈਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇਕ ਥਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨਾਮਾ ਦੇ ਜਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇਕ ਵਾਰ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨਾਮਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਕ ਝੂਠਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ੧੯੮੭ (ਜਲੰਧਰ ਕੇਸ ਨੰ: ੧੧੫/੧੯੮੭) ਵਿਚ ਕਰਵਾ ਲਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ। ਇਹ ਹੈ ਲੋਭ ਦੀ ਵਾਰਦਾਤ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਲੋਭੀਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮੁੰਡਾ ਅੱਤ ਬੇਸ਼ਰਮ ਮਨ ਦਾ ਹਰਾਮੀ ਮੱਕਾਰ (ਮੀਣਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਕਚਹਿਰੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੇ “ਸਹੁਰੇ” ਘਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ “ਮਾਪੇ” ਨਿਜ ਘਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ। ਪਰ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਭਲਾ ਹੀ ਸਮਝੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜ਼ਹਿਰ ਖੁਆ ਕੇ ਮਾਰਨ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਢਿੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਨੇ ਬਾਲਕ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ ਮਰਵਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸਾਜ਼ਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਜਦੋਂ ਮੁਹੰਮਦੀਏ ਜਾਅਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣ ਕੇ ਮੁੱਲਾਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਰੀਫ ਸਾਰ ਸੁੱਤਾਂ, ਖੱਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮੁਹੰਮਦੀਏ ਜਾਅਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਰੀਫ ਲੋਕ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪਾਸ ਆ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਦੇਖੋ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲੋਕ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮੁੱਲਾਂ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤਾਈਂ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਹੀ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਕੂੜ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਵੀ ਪੂਰੇ ਮਾਹਰ ਹਨ। ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਠੱਗੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਂ ਸੱਤਿ ਗੁਰੂਆਂ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵਾਲੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਚੰਦੂ ਖੱਤਰੀ ਦਾ ਗੌਤ ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਪਰ ਦੀਵਾਨ ਸੁੱਚਾ ਨੰਦ ਇਕ “ਪੁਰੀ” ਖੱਤਰੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਦੇ ਗੌੜ ਕੌਮ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਦਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਮਨ ਦੇ ਐਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ!!! ਇਕ ਵਾਰਦਾਤ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਗਾਂ ਮਣਸਣੀ ਹੈ ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਗਾਂ ਇਕ “ਖੋਤਾ” ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਭਾਵ ਕਿ ਕਿਤਾਬੀ ਖੋਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਖੋਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਯੂਨੀਵਰਸਟੀਆਂ ਦੇ ਖੋਤੇ ਕਿਤਾਬੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹਨ, ਦੀ ਹੀ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ। ਇਹ ਆਦਿ ਗੌੜ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਦੇਖੋ ਜੀ ਇਕ ਖੋਤੇ ਨੂੰ ਗਾਂ ਕਹਿਕੇ ਇਹ ਸਾਡਾ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖਿਆਂ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਬਨੇਸਰ ਦੀ ਇਕ ਬੁੱਢੀ ਗੌੜਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਵਾਰਦਾਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਣਸ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਮੁੱਖੋਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਉਹ

ਸੱਤਿ ਹੀ ਹੈ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਜਦ ਗਾਂ ਲੈ ਲਈ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਖੋਤਾ ਇਕ ਸੁਨੱਖੀ ਗਾਂ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਓਸ ਘਰ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁੱਧ ਦੀ ਬੁੜੋਂ ਨਹੀਂ। ਭਾਵ ਕਿ ਕਹਾਉਂਦੇ ਸਨ ਆਦਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰ ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਕਰ ਪਾਏ!!!

ਇਹਨਾਂ ਗੋੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਣਖ ਵਾਲੇ ਗੋੜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪੇਸ਼ਾ ਖੇਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦੇ ਦੱਸਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅੱਠ ਅੰਗ ਹਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਰਨ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦੇ ਨੌਂ ਅੰਗ ਹਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਰਾਵਣ ਦੇ ਪੂਰੇ ਦਸੇ ਹੀ ਅੰਗ ਹਰੇ ਸਨ।

ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਔਰਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਨੇਸਰ ਦੇ ਗੋੜਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਖਤਰਾਣੀਆਂ ਹੀ ਸਨ, ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸੁਰਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਾਰੇ ਖੱਤਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਖਾਸ ਕਰ ਮੋਨੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਫੀ ਸਦੀ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਬਰਾਦਰੀ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਹੀ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਪ ਸਨ, ਨੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਦੇ ਵਾਂਗ ਮਾਇਆਧਾਰੀ (ਸ਼ੈਤਾਨ) ਬੇਦੀ, ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਇਲਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੰਕਾਰੀ, ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਭਾਵ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਬੀਮਾਰ ਮਾਇਆਧਾਰੀ (ਬੇਈਮਾਨ) ਅਤੇ ਮੱਕਾਰ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਡਾਕਟਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀ ਕਿਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਮਿਹਣਾ ਨਾ ਦੇਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਬੀਮਾਰ ਸਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਵੀ ਨਾ ਘੱਲਿਆ? ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਰੂਹਾਨੀ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦਾ ਹਸਪਤਾਲ ਹੈ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਡਾਕੂਆਂ

ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਐਪੀਸੈਂਟਰ, ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰ ਅਤੇ ਮੱਕਾਰ ਅੱਜ ਇਸ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹਨ। ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਬ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਪੰਥ ਨੂੰ ਕੌਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਬੀਮਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਈਸਾ ਜੀ ਇਹਨਾਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਮਾਇਆਧਾਰੀ (ਬੇਈਮਾਨ), ਖਾਸ ਕਰ ਜੁੱਡਾ ਕੌਮ ਦੇ, ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਜੁੱਡਾ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੱਬੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਹੱਜ ਵਿਚ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਏਗਾ। ਇਥੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਯਾਦਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੱਟ ਜਾਂ ਜਾਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜਨਮ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਦੇ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸ਼ਿਵ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ, “ਗੋਬਿੰਦਾ”, ਦੀ ਫੌਜ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਿਵ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਜਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਫੌਜ ਖਾਲਸਾ ਬਣਨਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਵਰਨਾਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਹ ਦਰੁਸਤੀ ਕਰ ਸਕਣ। ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਬ ਵਿਚ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਯਹੂਦੀ ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਣੇ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਜਿੰਟਾਇਅਲ ਜਾਂ ਸੱਮੇਰੀਟਨ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਬਣੇ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੁੱਡਾ ਕੌਮ ਦੇ ਖੱਤਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਕਲਯੁਗ ਵਿਚ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਏਨੇ ਮਾਇਆਧਾਰੀ (ਬੇਈਮਾਨ) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਹਾਵਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਈ:-

“ਖੱਤਰੀ ਪੁੱਤਰੰਗ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿੱਤਰੰਗ, ਮਿੱਤਰੰਗ ਹੀ ਮਿੱਤਰੰਗ ਦਗਾ ਦਿੱਤਰੰਗ”।

ਇਸ ਲਈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਤ੍ਰੇਤੇ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੀ ਲੱਗਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਆਪਰ ਦੇ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵਾਂ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਖਾਲਸੇ ਬਣ ਕੇ ਵਰਨਾਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਇੰਜ ਸਮਝੋ ਕਿ ਖੱਤਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਇਕ ਨੰਬਰ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।

ਇਸ ਯੁਗ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਰੂਹਾਨੀ ਅਵਤਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜੀ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਰਿਆਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅਵਤਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਹਨ ਰੂਹਾਨੀ ਮਰਿਆਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅਵਤਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਨੀਤੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅਵਤਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਲਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਹਨ ਰੂਹਾਨੀ ਨੀਤੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅਵਤਾਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਜੀ। ਇਸੇ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਬ ਵਿਚ ਵੀ ਦੋ ਅਵਤਾਰ ਆਏ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਸੀ ਮੁਸਾ ਜੀ ਦਾ ਪੰਡਿਤ ਜਾਂ ਰੱਬਾਈ ਜੌਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੌਨ ਦਿ ਬਾਪਟਿਸਟ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦਾ ਬਣਨ ਲਈ ਵੰਗਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਈਸਾ ਜੀ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰੂਪ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਆਏ। ਇਹਨਾਂ ਚੌਹਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਾਂ ਭਗਤ ਜਾਂ “ਸੂਰਜ” ਕਈ ਹੋਏ ਹਨ ਪਰ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਜੁੱਡਾ ਕੌਮ ਜਾਂ ਖੱਤਰੀ/ਅਰੋੜਿਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਗਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਯਾਦਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੱਟਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਉਹ ਇੰਜ ਹੈ।

ਯਾਦਵ ਕੌਮ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ:- ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਯਾਦਵ ਕੌਮ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਯਾਦਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਖੱਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਏ। ਯਾਦਵ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਹੁਕਮਰਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦਾ ਮਾਣ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਇਥੇ ਤਾਈਂ ਕਿ ਕੁਝ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਦੁਰਵਾਸ਼ਾ ਰਿਸ਼ੀ ਦੇ ਗਲੇ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੱਪ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਠੱਠਾ ਮਖੌਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਾਟਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਪਵਾ ਕੇ ਦੁਰਵਾਸ਼ਾ ਰਿਸ਼ੀ ਨਾਲ ਠੱਠਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਔਰਤ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਕੀ ਹੋਏਗਾ? ਤਾਂ ਦੁਰਵਾਸ਼ਾ

ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹਦੇ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਹੋਏਗਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ। ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵ ਪੰਡਿਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀਆਂ ਦਾ ਆਦਰ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਵੀ ਨਾ ਲੈ ਸਕਣਗੇ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾਈ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਭਾਰਤ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਝੜਪਾਂ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਕਿ:-

ਮੂਰਖ ਦੀ ਸ਼ਾਹ ਬਿਨਾਂ ਪੱਤ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਗਤ ਨਹੀਂ

ਅਤੇ

ਜਾਟੜਾ ਸੇ ਕਾਟੜਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਘਰ ਘਾਲੇ ਸੈ।

ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੰਡਿਤ ਵੀ ਲਾਲਚੀ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਹੋਣ ਲਗ ਪਏ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਭੁੱਲ ਭੁਲਾ ਗਏ। ਬਗ਼ੈਰ ਈਮਾਨਦਾਰ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦੇ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਨ ਭਿੜਨ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆਂ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਏ।

ਯਾਦਵ ਵੀਰ ਭੱਦਰ ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਪਾਰਬਤੀ ਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਪਾਰਬਤੀ ਦੇ ਪਿਓ ਪਰਜਾਪਤ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਇਕ “ਜੱਟ” ਦਾ ਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੱਟ ਕਹਿਲਵਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਦੁਰਵਾਸ਼ਾ ਰਿਸ਼ੀ ਦਾ ਸਰਾਪ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਯਾਦਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਤੋਂ ਉਹ ਮੂਰਖ ਬੱਚ ਜਾਣ। ਹੁਣ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਕੌਮ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਪਰ ਜੱਟ ਅੱਲ ਦੇ ਯਾਦਵਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਏਡਾ ਵੱਡਾ ਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਰੂਪਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਾਕੀ ਦੇ ਯਾਦਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰਾਜ ਭਾਗ ਸੀ, ਨੂੰ ਲਾਲਚੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਲਾਲਚ ਦੀ ਖਾਤਰ ਵਡਿਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ “ਰਾਜਪੂਤ” ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੂਰਖ ਰਾਜੇ ਆਪਣੀ ਯਾਦਵ ਜਾਂ ਜੱਟ ਕੌਮ ਭੁੱਲ ਕੇ ਰਾਜਪੂਤ ਕਹਾਉਣ ਲਗ ਪਏ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਯਾਦਵਾਂ ਅਤੇ ਜੱਟਾਂ ਨੂੰ ਨੀਚ ਸਮਝਣ ਲਗ ਪਏ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਕਿ ਹਮਲਾਵਰ ਇਹਨਾਂ ਮੂਰਖ ਯਾਦਵਾਂ ਦੀ ਫੁੱਟ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਲਗ ਪਏ। ਇਹਨਾਂ ਮੂਰਖ ਰਾਜਪੂਤ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯਾਦਵਾਂ ਦੀ ਜੋ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਮੁਗਲਾਂ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾਂ ਆਦਿ ਨੇ ਕੀਤੀ ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ। ਏਦਾਂ ਹੀ ਯਾਦਵ ਹੋਰ ਕਈ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇਕ ਬੰਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਟ, ਰਾਜਪੂਤ, ਗੁੱਜਰ, ਮਰਹੱਟੇ, ਅਹੀਰ, ਆਦਿ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਬਣ ਗਈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਰਾਜਾ ਇਕ ਰੁਤਬਾ ਜਾਂ ਅਹੁਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪਰਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪੁੱਤਰ? ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਜਪੂਤ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੱਟ, ਗੁੱਜਰ, ਮਰਹੱਟਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੀਆਂ।

ਯਾਦਵ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੱਟ ਕੌਮ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਸੈਨਾ, “ਦੇਹ ਸ਼ਿਵਾ ਵਰ ਮੋਹੇ...”, ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕ, ਬੇਈਮਾਨ ਮਾਇਆਧਾਰੀ, ਮਾਰਨੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਗੜਬੜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੇ ਅਮੀਰਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਲਜੁਗਿ ਪਦੁ ਉਤਮ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਝਾ॥
 ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਗੁਪਤੁ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਝਾ॥

ਇਹਨਾਂ ਚੌਹ ਯੁੱਗਾਂ ਦਾ ਨਚੋੜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇੰਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:-

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ॥
ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ॥
ਸਤਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ॥
ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ॥
ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ॥
ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ॥

ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ “ਰਾਮ” ਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ “ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ” ਦਾ।
ਅਤੇ

ਨੀਅਤ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ ਲਈ ਬਾਹਰਲੇ ਮੁਲਕਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਭਾਰਤ 'ਤੇ
ਰਾਜ ਕਰ ਗਏ ਹਨ।